

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

136. אשרי המלך שאלו נתיניו

במדורים הקודמים הבאתי מספר קטעים מיומנה של נחמה לאה אבינו שתחיה שסיפרה איך הגיעה עם איתן בעלה להחלטה לתרום כליה ואיך עברו את בדיקות ההתאמה לאביחי מולא שנפצע בעזה. נחמה לאה סיפרה על ההד שגרם סיפור התרומה המקדמת ועל ההרגשה שלה שכל תרומה לכל יהודי ראויה לעשות הד כזה, ולא רק תרומה בסיפור כה מתוקשר.

פחד ראשון

עוד שבוע ויומיים הניתוח.

יש עלי עומס של פרטים טכניים שצריך לדאוג להם. אנחנו מתכננים שבוע הבא נופש משפחתי. רוצים לחזור בחמישי להישאר בבית בשבת, במוצאי שבת לעשות עם החברים של איתן לימוד לזכות הניתוח, ובראשון הניתוח. עומס פרטים, עומס אירועים ופתאום אני מפחדת. פעם ראשונה שיחד עם השמחה וההתרגשות מגיע גם הפחד, אפילו שאני לא כל כך יכולה להסביר ממה. אני סוערת ומבולבלת. המון פרטים טכניים רצים לי בראש. לצד רגעים מתוחים שאני מדמיינת סביב הניתוח עצמו. פתאום אני רוצה כבר להיות אחרי ומצד שני, אני לא רוצה להפסיד אף רגע בדרך...

אני מבולבלת, הכל מוצף ומציף, מתפללת לשבוע רגוע. של חיבור ודיוק. שבוע מגבש עם הילדים, שיביא אותנו אל הניתוח יחד בלב שקט, אוהב ופתוח.

שבוע לתרומה

היום בעוד שבוע אנחנו בבית חולים. אני יושבת בשיעור בלימודים, מידי כמה דקות נזכרת בניתוח, ועובר בי כיוץ. מהבטן. עולה אל הלב, מחסיר פעימה, מאיץ קצב, נתקע לי בגרון, ומתפשט עד קצות האצבעות. זה כבר כל כך קרוב! הלב פועם, הגוף מגיב.

בא לי לדבר, בא לי לרקוד ולצעוק, לצרוח לעולם.

אני אפילו לא יודעת מה בא לי לצרוח. מין צעקה כזו ללא מילים, של דבר גדול שעומד להיוולד.

המוח עוסק בשאלות: כמה זמן אורך הניתוח, כולל הכל? עד איפה אני יכולה להיות עם איתן? ואם אני רוצה עוד קצת? מי יהיה המנתח? (תגידו לי שהוא מקצועי!) תוך כמה זמן יודעים שהכליה נקלטה? כמה זמן אחרי תחילת הניתוח של איתן, אביחי נכנס? וכמה זמן אחרי הוא מסיים? כמה זמן אחרי הניתוח, איתן יכול לקום?

אלף שאלות ואלף תפילות מולן. שנעבור את הכל נכון מדויק וטוב, שהכליה תיקלט, שהרצון שלנו לתת, יתקבל לרצון לפני אדון כל. אמן.

חד כלייתי

זהו... אנחנו אחרי. מתאוששים. חוזרת לכתוב קצת לפי הסדר. שבת פרשת קדושים יצאה, ומיד ערכנו את השולחן ללימוד. כבר לפני כמה חודשים איתן אמר שהוא רוצה לצאת אל הניתוח מתוך חיבור של קדושה. הוא הזמין הרבה חברים ובני משפחה למוצאי שבת, אבל לא ידענו מי יגיע בפועל.

הכנתי אוכל טעים, והתלבטתי אם זה לא מוגזם, ולא יצא לא נעים, שולחן ארוך וערוך, ואנשים בודדים. והנה, מגיעים עוד ועוד אנשים. הילדים

מביאים כסאות נוספים מבית הכנסת, ועוד... אחים של איתן מגיעים מכל קצוות הארץ, גם ההורים שלו ושלי, וחברים מהישוב. הבית מתמלא באנשים, דברי תורה וניגונים, והתרגשות גדולה מאד באוויר. איתן מדבר על התרומה, בשם כל ישראל. על הכוח לשאת את הכאב שאנחנו בחרנו לעצנו ומבין שבעצם, כל כאב, ד' בוחר עבורנו, ויודע הכי טוב מה נכון לנו... עד שאנחנו מארגנים את הדברים האחרונים, נשארות לנו שלוש שעות וחצי לישון.

נים לא נים והבוקר עלה. שעון מעורר בחמש, מעיר את איתן לתפילת ותיקין, ואותי, להתארגנות אחרונה. שנינו לובשים בגדים חגיגיים, איכשהו מרגישים צורך לבטא את ההתרגשות הגדולה גם בבגדים. בשש וחצי אנחנו מעירים את הילדים לחיבוק ונשיקה, קרוב לשבע אנחנו כבר ברכב. נוסעים. אני מתפללת, מרגישה שהשעה גדולה.

מגיעים. מיון, ולמחלקה. כבר בכניסה אנחנו רואים את אביחי. חיבוק אמיץ של שני האמיצים והתרגשות שאין איך לבטא במילים. שיחה עם הרופא המנתח, פגישה עם המרדים, ואז לרגע השיא. פגישה עם אביחי ואשתו. אנחנו נכנסים לחדר שלהם, ואני כמעט רצה להכיר את האישה הזאת. איתן מחבק את אביחי, כולם דומעים. איתן מברך את אביחי בברכת כהנים, ומבקש מאביחי לברך אותו חזרה. הוא חוזר אחריו מילה במילה. וכבר הסניטר בא לקחת אותו לחדר ניתוח.

פתאום הכל קורה מהר מאוד. אנחנו מגיעים לפתח הראשי של חדרי הניתוח, אני נפרדת מאיתן, והדלתות נסגרות. זהו. שקט. שוב הרגליים רועדות. אני מתיישבת וקוראת תהילים. מידי פעם מסתכלת במסך, על פי מספר שקיבלתי אני יכולה לדעת מתי הוא נכנס בפועל לניתוח, ומתי יוצא להתאוששות. הזמן עובר. ארוך, אך אני בסדר איתו. ב-15:02 איתן נכנס לניתוח עצמו. אני אומרת תהילים. בארבע עשרים ושמונה המנתח יוצא, ואומר שהכל עבר בשלום. איתן בהתאוששות, וכבר נושם עצמאית. תכף יתנו לי להיכנס אליו לדקה.

המתח יורד ואני מאושרת ממשיכה להתפלל על אביחי, שהניתוח שלו עוד בעיצומו.

הניתוח של אביחי ארוך יותר. אני יושבת ליד אמא שלו, אמא של איתן מגיעה גם ואנחנו מדברות ומתפללות.

המנתח של אביחי יוצא, ומבשר לנו שהניתוח עבר בשלום. והכליה התחילה לעבוד!! כבר ברגע שחיברו אותה, היא האדימה יפה והתחילה לפעול.

כל כך התפללתי על זה. כל כך רציתי, שלא יקח זמן עד שהיא תיקלט. שלא נצטרך להיות במתח ואי וודאות, והנה, זה קרה.

אנחנו מאושרים ואיתנו כל מי שסביבנו בהמתנה ליד חדרי הניתוח. כולם מבינים את הסיטואציה ומתרגשים איתנו.

שלושה ימים עוברים. איתן מתאושש לאיטו. אביחי נראה טוב. הכליה של איתן עובדת נפלא! המרדים שלו משתפרים מיום ליום, והרגשות הכללית טובה מאד. מחר נחזור הביתה. מאושרים. מאושרים. לחיים טובים ולשלום.

*

אשרינו שזכינו.

אשרינו שנולדנו לעם כזה שאת הלב (והכליות) שלו, נותן אחד לשני באהבה גדולה, במתנה גמורה. אשרי המלך שאלו נתיניו.

